

ami ebben a pillanatban van. Mint a lélegzet – az élet a jelenben történik. Jézusban az élet jött létre, minden ember világossága, a fény, amit megosztunk, ha szeretjük egymást, ha együtt imádkozunk, ha gondoskodunk a rászorulókról. A régmúlt idők tanúinak a fénye a mienk. Mások

számára világossággá válhatunk. Most, amikor meggyújtjuk a negyedik gyertyát, gyűljön meg a várva várt fény azáltal, hogy Jézus megszületik a szívedben!

GYERTYAGYÚJTÁS

IMA: Amit Jézus létrehívott, az az élet, és az élet a világosság minden

ember számára. A fény világít a sötétségben, de a sötétség nem fogja fel. Jézus a világ világossága. Ez világítson bennünk Karácsonykor! Ez világítson bennünk mindenkor! Ez világítson bennünk most! Ámen.

Ford.: Tanos Gábor

„Nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mindenkinek”

Karácsony közeleg. Már csak két hét. Napról napra nő bennem a feszültség. Kimenni sem szeretek a lakásból, mert mindenhol azt tapasztalom, hallom, látom, hogy sietni kell, ünnepelni muszáj, ajándékozni öröm, éljen a szeretet... Ünnepelünk éjjel, nappal, köszöntgetjük egymást: „Boldog karácsonyt” kinek is nem kívántam még? Jaj, még leveleket kell írnom, még felhívni őt és őt is, mert várja, mert magányos, mert számít rám... Ünnepi vacsorák, bulik, koncertek... Miért is?

Ajándékok, takarítás, sütés, főzés... mindennel el vagyok maradva. Évről évre reménykedem, hogy idén majd másképp lesz, most időben, saját készítésűt, személyre szólót... aztán újra csak a kapkodás marad. Hozzánk jön a nagycsalád, mint szinte minden évben, amióta gyerekeink vannak, mert nálunk van elég hely. Persze, lehetne másképp is, de

az sem igazán vált be, hogy mi utazzunk, ahelyett hogy játszanánk együtt nyugodtan, beszélgetnénk, és ráérnénk egymásra igazán figyelni. Ötvenöt éves vagyok. Miért sodródom még mindig? Mire várok, hogy változzon? Miért nem érzek mást, mint szorongást, ahogy közeledik december vége? Igaziak az elvárások, vagy csak én képezem? Valóban mindenkinek meg akarok felelni, vagy ideje váltani?

Mindössze két karácsonyra emlékszem, ami igazi feltöltődés volt számomra. Az egyik az angliai életközösségben töltött félévünk alatt megélt ünnep volt. Meglepetések sorozata, sok szép dal, ajándék minden nap. Átitatta a levegőt a várakozás, és Szentestére angyalok vezetésével elérkeztünk a betlehemi barlang elé. Csak megállt a közösség, és énekelt. Ott volt a Szent Család a maga valóságában. Megtelt a levegő valami megfoghatatlan derűvel: „Jó nekünk itt lennünk...!”

A másik: legkisebb gyermekünk születésének élménye. Felejthetetlen, életre szóló ajándék volt (és azóta is tart).

10 évvel ezelőtt történt. 45 évesen várandós voltam a hatodik gyermekünkkel. Amikor a többiek megtudták, hogy babát várunk, először megdöbbenek, aztán ki-ki vérmérséklete szerint vette tudomásul, hogy ilyen „öregem” is lehet még kisbabája valakinek, és kezdték befogadni az új családtagot. Vitatkoztak rajta, fiú lesz-e, vagy lány, hol legyen a helye...

Elérkezett Advent. Egyre többet görcsölt a pocakom. Tudtam, feküdnöm kéne, mert baj lehet. Zoli, a férjem dolgozott, a gyerekek iskolában, tele programokkal. Próbáltam veszélyeztetett kismamaként is

megtenni értük, körülöttük mindazt, amit eddig, ne érezzék hátránynak a vállalásunkat.

Eleinte a szokásos feszültség: nem leszek készen időben. December 23-a van. Koncert a templomban, utána kórusvacsera (már nagyon görcsöl a hasam, érzem, le kellene pihenni, de nem lehet). Jönnek haza a gyerekek, örülünk. Julcsi elsőéves az egyetemen, persze tanul, vizsgaidőszak van, a többiek játszanak, örülnek egymásnak, a kuckójuknak. Nem szólok, majd csak meglesz minden. A terasz asztala már tele van ételekkel, – három napra, vagy talán egy hétre való – süteménnyel, a bejglük is elkészültek. Begyúrva a mézeskalács tésztaja, már csak formázni és kisütetni kell a szokásos mézesbetlehemet. Egy kis segítséggel szerencsére ezt már átvették a gyerekek. Jókat beszélgetnek közben.

Másnap még befejezem, amit kell. Díszítunk Zolival. Délután betlehemezés a templomban. Két gyerekem is szerepel benne az idén, Bence József lesz, Virág Gábrriel angyal. Meg kell nézнем őket. Szerencsére hirdették, hogy délután főpróba. De jó, hátha az éjfél misére nem jutok el. Átmegek. Ebben az évben vendégeket is hívtam Szentestére, ami különlegesnek számít, nem szoktunk. Jan és Judit jön át Kapolcsról. Az előadáson találkozunk a templomban. Együtt megyünk haza, ahol már az előre megterített asztal vár. Háziasszony vagyok, nem ülök le, hozom az ételt, utolsó simítások, minden rendben. Kezdődhet a vacsora. Kilenzen üljük körül az asztalt. Zoli felolvassza a Bibliából. Liturgia: méz, alma, fokhagyma mindenkinek. Koccintunk, de nem iszom, megyek a vacsoráért, tálalok, kínálok, izgulok, hogy mindenkinek jó legyen. Csengetnek az angyalok a nappali-

ban. A legkisebb, nyolcéves Virágunk szalad, a többiek utána... Szép a fa, körülötte az ajándékok. Énekelünk, boldog karácsonyt kívánunk.

Végre leülök gyönyörködni. Mi ez? Elönt valami melegség. Nem csak belül, kívül is. Nem veszi észre senki, mindenki csomagol. Lesi, mit kapott, hogyan reagál a másik az ő ajándékára. Fölmegek a fürdőszobába: előtött a vér... Tudom, hogy nagy baj van. Lepényleválás. Ben-cénél (a negyedik gyermekemnél) már volt részleges, tudom, mi a következmény. Próbálok higgadtan gondolkodni. Tisztában vagyok vele, hogy az életünk forog kockán, nem sok időm van. Letusolok, felöltözöm, a legszükségesebbeket összepakolom, és szólok Zolinak, hogy be kell mennünk a kórházba. Rám néz, nem szól semmit, megsimogat, és indul az autóért. A gyerekeket megnyugtatom, hogy nincs semmi baj, de be kell mennem, hogy megvizsgáljanak, mert a baba nem érzi jól magát. Apa mindjárt jön haza, és én is. Azért szorosan megöleljük egymást egyenként, de igyekszem kerülni a pánikot. Juditnak pár szóval elmondom, mi a helyzet, de nyugtatom a többieket is. Jó, hogy itt vannak, legalább Zoli is nyugodtabban marad mellettem, amíg kell.

Elindulunk. Nagy pelyhekben esik a hó. Gyönyörű. Kati és Karcsi – a szembeszomszédok – söprik a havat a házuk előtt. Jól megnézem őket, integetek... az utcának is. Ki tudja, látom-e még. Nem félek, csak a kicsi miatt vagyok aggódó. Simogatom, nyugtatom. Bocsánatot kérek tőle, hogy nem figyeltem rá jobban.

Beérünk a kórházba. Szerencsére két kilométer csupán, és az első emelet a szülészet. Nem telik el negyed óra az indulás óta, és már vizsgál is az ügyeletes szülésznő.

Látom, hogy ideges lesz. Hívja az orvost. Nem ismerem. Persze, ünnepe van, ilyenkor gyakran van „idegenlégiós”. Ő is megvizsgál. Érezhetően nő a feszültség, az orvos pattog a nővérrel, mindenki kapkod. Aláíratnak velem két nyomtatványt. Az orvos magyarul. Láthatóan megnyugtatja, hogy együttműködőnek talál. Nagyon szomjas vagyok. Eszembe jut, hogy nem ittam egész délután. Még a borom is ott maradt a vacsoraasztalon, annyira koncentráltam arra, hogy minden rendben legyen. Megkérdezem reménykedve, de meg sem lep a válasz: műtét lesz, nem ihatok egy kortyot sem. A tudattól még gyötrőbb a szomjúság.

Betolnak a műtőbe. Közben már az anesztes is megérkezett. Bemutatkozik. Nagyon kedves, elmondja, hogy mi fog történni. Beadja a gerincembe az érzéstelenítőt. Nagyon fáj. Közben mesél, próbálja elterelni a figyelmemet. Az ágyam végénél már nagy a nyüzsgés. Megérkezett a készenlétes orvos is. Még nem hat az érzéstelenítő, mert érzem, amikor felnyitják a hasamat. „Úristen, nagyon vérzik!” – hallom, de egyre távolodik a hangzavar, a ketyegés és csipogás... minden. Már nem vagyok szomjas, nem fáj a hasam, átjár valami édes érzés... Átélem, ahogy izgulnak értem ott a műtőasztalnál. Szinte látom a gondolataikat. Bennük vagyok. Egyek vagyunk! Segíteni akar mindenki. „Nem találom a gyereket!” – mondja rémülten az ügyeletes orvos. „Nincs pulzusa! – Kapjátok ki belőle a gyereket, majd mi visszahozzuk!”, szól a fejemenél az anesztes.

Szeretném megnyugtatni őket, hogy minden rendben, ne aggódjanak, jól vagyok, sőt már azt is tudom, a babával is rendben lesz minden. Megszűnik a tér és az idő, mert miközben ezek történnek, egyidőben beszélgetek Valakivel, aki azt

válaszolja a ki nem mondott kérdésemre, hogy ne féljek, a kisfiammal nem történhet semmi baj. Vigyáznak rá, mert küldetéssel jön. Boldog vagyok. Átjár a tudat, hogy a világon minden EGY, és semminek nincs értelme ezen az EGYségen kívül. Össze vagyunk kötve a lelki köldökzsinórral, egymásra vagyunk utalva, mint a labirintusban a turisták. Jól érzem magam, nem vágyom vissza. Amikor felébredek a műtőasztalon, hirtelen fázni kezdek. A csecsemős nővér be akarja hozni a kisfiamat, hogy megnézhessem, de rákiabálnak, hogy menjen ki, mert nincs rajta sapka. Fáj, ahogy beszélnek vele. Nem azt sajnáltam a legjobban, hogy nem láthatom, érinthetem a kisfiamat, hanem hogy valaki jót akar, és durván leállítják. Elillan a harmónia, amiből jöttem pár perce.

Kitoltak a folyosóra, ahol Zoli izgulta végig ezt az órát. Nagyon meg volt hatódva. Ő látta Balázst, amikor kihozták a műtőből. Azt mondta, nagyon szép, erős baba. Inkubátorba tették, és a koraszülöttmentőt várták Veszprémből, mert éretlen volt a tüdeje, lélegeztetni kell. Nem ijedtem meg, hoztam magammal a bizonyosságot, hogy nem lesz semmi baja. Azért jó lett volna látni! Megölelni. Ismerkedni. Olyan gyorsan történt minden. Elköszöntem Zolitól, hiszen izgulva várták otthon a gyerekek és a fogadott nagyszülők. Megvárta még, amíg Balázst elvitte a mentő, aztán bejött elköszönni reggelig. Volt min elgondolkoznom az őrzőben. Életem legvalóságosabb szentestéjét éltem át együtt Máriával és a Kisjézussal, betekintést nyerve a Szentek Szentjébe... KÖSZÖNÖM.

Kollár Gabriella

2017. december 12.

Éljünk Krisztus békéjében!

Karácsony van. Az emberek megvásárolják ennivalójukat, és hazamennek, hogy néhány napot zavartalan nyugalomban töltsenek. Az újságírók papírt vesznek elő, és megírják a karácsonyi melléklet fenyőágakkal díszített oldalai számára szánt cikküket. Jólétről, biztonságról, nemzeti egységről, a politikai feszültség enyhülésének kilátásairól elmélkednek. A frontokon harcolók egy-két napra megégyeznek abban, hogy nem ők

egymást. A hívők kart-karba öltve éjféle misére sietnek, s a templom fényárjában boldogan ünneplik azt, Aki békét, váltáságot hozott az embernek. Elfelejtik a szürke munkanapokat, és gondtalanul örülnek a Kisdednek. A nem-hívó is halat és bort vásárol, a feleség anyjától tanult szentestei ételeket főz. Mozi- vagy színházprogramot terveznek, szülőkhöz, testvérekhez utaznak. A rokon nélküliek a rádióműsört bön-gészlik, és házikabátba bújnak, a

mozgékonyabbak asztalt foglalnak valamelyik étteremben. Mindjárt itt van az év vége. Az ember elégedetten állapítja meg, hogy mit végzett az év során, mit szerzett anyagiakban, szellemiekben.

Krisztus megszületett. Ezért van Karácsony. Krisztus békét hozott a Földre, ezért ilyenkor pihenünk, eszünk, szórakozunk, barátokozunk, nem foglalkozunk sem termeléssel, sem üzlettel, sem tudományos munkával, sem verekedéssel. Ezekből a